

JEŽEK GRE NA MORJE

Avtor: Boštjan Gorenc - Pižama

Končno je napočil zadnji šolski dan in učenci gozdne šole so dobili spričevala. Ježek Janko se ga je letos zelo razveselil, saj je bilo polno prelepih ocen. Ko ga je pokazal mamici, se je pobahal:

»Poglej to spričevalo, mami! Tekanje imam pet, kotaljenje imam pet, nabadanje huršk imam pet, hitrostno nabadanje jabolk pa – ne boš verjela – tudi pet. Odličen sem!«

»Bravo, sinko,« se je razveselila mamica Jana in podrgnila smrček ob sinovega. Tako mamice ježevke dajejo poljubčke svojim otrokom, da jih ne bi po nesreči zbodle.

»Za nagrado sem ti pripravila tvojo najljubšo sladico: torto z deževniki!«

Janko je veselo posmrčkal mamico in se obliznil. »Jo lahko že zdajle dobim en kos?«

»Seveda,« mu je prikimala mamica in mu odrezala velik kos torte. Janko se je zakopal vanjo in glasno mlaskal.

Ko je vase stlačil še zadnji grizljaj, je kar s polnimi usti nadaljeval: »Imam za kolonijo že vse spakirano?«

Naslednji dan ga je namreč čakala pot na morje, kjer bodo s prijatelji preživeli teden dni.

In res so se s prijatelji naslednji dan nagnetli na avtobus in odpeljali proti morju. Že od daleč so stegovali vratove, kdo bo prvi uzrl morsk gladino. Zmagal je netopir Niko, ki se je z nožicami oprijel stropa in imel najvišjo razgledno točko.

Ni trajalo dolgo in že so parkirali. Vzgojitelj Vojko jih je komajda prepričal, naj najprej odnesejo kovčke in potovalke v sobe, nato pa so vriskajoče oddirjali na plažo. Janko je bil med prvimi, toda ko je že skoraj pomočil nožice v slano vodo, je prestrašeno pomislil, ali sploh zna plavati. Ustavil se je tako hitro, da se je zajček Zvonko skoraj zaletel vanj in je zadnji trenutek zavil okoli njegovih bodic.

»Pridi v vodo! Super je!« mu je zaklical Zvonko, ko se je potopil v morje do uhljev.

»Ne upam,« je zastokal Janko. »Mislim, da ne znam plavati.«

»Nič hudega,« ga je potolažil Zvonko, ki je bil v morski koloniji že prejšnje leto. »Vzgojitelj Vojko ima napihljive obroče za neplavalce. Samo reči mu moraš.«

Janko se je zahvalil Zvonku in stekel k vzgojitelju. Vojko mu je napihnil obroč in Janko si ga je nadel. Zakoračil je k vodi in zaslišal: »Ššššššš.«

»Zakaj mi pravite, da moram biti tiho? Saj nisem glasen?« je Janko vprašal vzgojitelja.

»Jaz nisem nič rekel,« mu je odvrnil Vojko. »Mislim, da se oglašiš tvoj obroč.«

In res. Obroč je popustil pod ostrino ježkovih bodic in mlahavo obvisel na njih. Izdaval je le še šibak: »š!«

Janko je zavil z očmi. »Kaj pa zdaj?«

»Če ni šlo z obročem, bodo pa na pomoč priskočili rokavčki,« mu je dejal vzgojitelj. Napihnil je rokavčka in ju nadel Janku na nadlakti. »Na rokah nimaš bodic.«

Vzgojitelj se ni motil. Janko je zakoračil v vodo do pasu in rokavčka sta bila še vedno polna zraka. Zmagoslavno je dvignil roke v »Juhu!«, pri tem pa je z rokavčkoma podrsal po bodicah, da sta sledila obroču in tudi sama zasikala: »Šššš!«

»Tudi to ni šlo,« je zastokal Janko. Po licu se mu je zakotrljala solza in se pridružila slanim sestricam v morju.

»Potem pa na pomoč pokličiva kačo!« je predlagal vzgojitelj. »Ne vem, zakaj se nisem takoj spomnil nanjo.«

»Kače pa ne!« je vzkliknil Janko. »Bo še koga pičila!«

»Ta ne bo pičila nikogar,« se je zasmel Vojko. »Lahko pa ti napičiš njo, ampak ji ne bo nič.« Iz velike vreče je povlekel spužvasto cev. »To je kača,« je pojasnil Janku.

»Obrni se.«

Ježek Janko se je zasukal, vzgojitelj pa mu je ovil spužvasto kačo okrog pasu in oba konca napičil na ježkove bodice.

»Zdaj pa brž v vodo. Predolgo že odlašiš s plavanjem!« ga je spodbudil.

Janko je zavriskal in stekel v vodo. Spužvasti obroč ga je držal na gladini, da se je brez strahu prekopicaval, skakal in škropil naokoli. Čez nekaj časa je poskusil plavati tudi brez obroča in navdušeno ugotovil, da se zna na vodi obdržati čisto sam.

Ko so zvečer morali iz vode, je imel bodice tako mokre, da si jih je lahko počesal kar na prečko. Slikal se je in sličico poslal mamici s pripisom:

»LP z obale,
tvoj morski ježek Janko.«

